

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **L. K.**, zast. JUDr. Radomilem Ondruchem, advokátem se sídlem Šafaříkova 371/22, Praha 2, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 98/4, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2009, č. j. 15016/09-1300-700978, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 5. 2011, č. j. 29 Af 10/2010 - 54,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti výše specifikovanému rozhodnutí žalovaného. Tím bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Moravských Budějovicích ze dne 11. 11. 2008, č. j. 39899/08/332972/2519. Uvedeným dodatečným platebním výměrem byla stěžovateli dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2005 ve výši 459 922 Kč. Stalo se tak proto, že po provedené daňové kontrole nebylo ze strany stěžovatele jakožto daňového subjektu prokázáno skutečné přijetí zdanitelného plnění od jiného plátce (dodavatele P. B.). Nebyl tedy uznán nárok na odpočet daně u faktur č. 32/05, 31/05, 33/05, 30/05, 29/05, 28.5/05, 27/05 a 35/05. Krajský soud žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že v průběhu daňového

řízení nebyla porušena procesní práva stěžovatele a stěžovateli se v průběhu tohoto řízení nepodařilo prokázat, že předmětné zdanitelné plnění od P. B. skutečně přijal.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."). Namítá tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. Krom toho stěžovatel poukazuje i na nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu.

Stěžovatel má za to, že se žalovaný (a posléze krajský soud) neměl spokojit s tvrzením, že stěžovatel práce provedl (což bylo doloženo mnoha důkazy), vynaložil náklady na jejich provedení a neprokázal pouze, že část subdodávek provedl P.B. a že mu stěžovatel vyplatil za to určitou částku včetně daně z přidané hodnoty. Z provedených důkazů je přitom zřejmé, že tyto práce nemohl uskutečnit stěžovatel sám. Někomu tedy zaplatit za jejich subdodávky musel.

Žalovaný dle stěžovatele také nesprávně vyhodnotil důkazy, neboť zcela opomenul skutečnost, že ve spise jsou založeny tzv. průpisy dokladů o přijetí peněz. Tento doklad nebyl vyhodnocen jako důkaz odevzdání peněz konkrétním fyzickým osobám. Měl být proveden také znalecký posudek na objem prací, který měl směřovat k tomu, zda objem prací subdodávek odpovídal odevzdaným částkám.

Správce daně podle stěžovatelova názoru ve smyslu § 31 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád z r. 1992"; v textu kasační stížnosti nesprávně označen jako zákon „č. 337/1991 Sb."), neprokázal existenci skutečností vyvracejících věrohodnost účetnictví stěžovatele. Ve smyslu citovaného ustanovení navíc mohly (a měly) být použity tzv. pomůcky. Takto je po skutkové stránce nastolen fiktivní stav, že objem prací byl uskutečněn za nulové náklady.

Pokud jde o výpověď pana B., uvádí stěžovatel, že je nedůvěryhodná a rozporná s dalšími provedenými výpověďmi jiných svědků, kteří prokazují, že pan B. peníze přebíral. Během daňového řízení navíc stěžovatel plně se správcem daně spolupracoval a poskytnul mu všechny požadované dokumenty. Nemůže být stěžovateli k tíži, že jeho dodavatel posléze nedůvěryhodně vypověděl, že žádné peníze od stěžovatele neobdržel a práce neprovedl. Stěžovatel ostatně nemá jinou možnost, jak by prokázal, že k provedení prací skutečně došlo.

Závěrem stěžovatel poukazuje také na nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu. Ten se totiž přes řádně formulovaný žalobní bod nevypořádal s tím, že byly navrženy důkazy spočívající ve znaleckém posudku a výpovědích svědků.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby zdejší soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti souhlasí se závěry napadeného rozsudku, který se plně vypořádal se všemi žalobními body. S ohledem na to, že podaná kasační stížnost do značné míry opakuje to, co bylo řečeno v žalobě, poukazuje žalovaný právě na své vyjádření k žalobě.

Žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje Nejvyššímu správnímu soudu její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatel je zastoupen advokátem a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Dále zdejší soud posuzoval napadený rozsudek z hlediska namítané vady spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti, přičemž dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný není. Krajský soud se na str. 6 a násl. svého rozsudku obsáhle vypořádává se všemi žalobními body. Nechybí ani argumentace stran toho, že měl být proveden důkaz znaleckým posudkem a některé důkazy další. Krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel neměl prokázat v průběhu daňového řízení to, že práce byly skutečně realizovány, ale měl prokázat oprávněnost uplatnění předmětného odpočtu (tj. prokázat, že stěžovatel předmětné zdanitelné přijal a použil je pro uskutečnění své ekonomické činnosti). V tomto ohledu by znalecký posudek nemohl přinést do věci jiné světlo, jak krajský soud obsáhle vysvětlil; tedy odůvodnění jeho rozsudku nedostatečné není.

Podobně nepochybil ani žalovaný, pokud předmětné důkazy neprovedl. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 8. 2008, č. j. 8 Afs 81/2007 - 42, www.nssoud.cz, správce daně neporuší zákon, neprovede-li důkaz, jehož se daňový subjekt dovolává, jestliže ze všech okolností případu je zřejmé, že navržený důkazní prostředek nemůže přispět ke zjištění stavu věci (§ 31 odst. 2 daňového řádu z r. 1992).

Ze spisového materiálu zejména vyplývá, že v předcházejícím daňovém řízení vznikly pochybnosti ohledně shora vypočtených faktur vystavených P.B. za dodávky stavebních prací.

P.B. uvedl při podání vysvětlení před policejním orgánem dne 17. 3. 2009, že pro stěžovatele nikdy nepracoval, a to ani jako zaměstnanec ani jako podnikatel na živnostenský list. Pro stěžovatele nevykonal žádné práce a nedostal za ně zaplaceno, pouze orazítkoval a podepsal fiktivní faktury za slíbenou úplatu. Žádné osoby nezaměstnával a nepodepisoval ani dohody o uskutečnění díla; podpisy na nich nejsou jistě pravé. Při ústním jednání před Finančním úřadem v Pardubicích P.B. dne 25. 9. 2008 uvedl, že pro stěžovatele žádné práce neprováděl, v předmětném roce 2005 měl živnostenskou činnost zastavenou a byl evidován na úřadu práce. Žádné zaměstnance neměl. V roce 2006 sice uváděl, že pro něj pracoval P. K. a M. M., ale ve skutečnosti tomu tak není. Tyto osoby ani nezná. Z fiktivních faktur, které vystavil a podepsal, měl obdržet polovinu sumy, která byla celkem na fakturách uvedena, tj. asi 1,44 milionu Kč.

Dále byla v daňovém řízení vyslechnuta řada svědků, která měla dle tvrzení stěžovatele pracovat pro pana B., resp. se dodavatelsky podílet na podobných pracích jako pan B.

Dne 2. 6. 2009 na Finančním úřadu pro Prahu 6 vypovídali F. Č. a Ing. P. H. Oba uvedli, že spolupracovali se stěžovatelem, ale jméno P.B. jim nic neříká. Dne 1. 7. 2009 na Finančním úřadě v Příbrami vypověděl Ing. L. V., že rovněž pana B. nezná. Totéž vypověděl dne 24. 6. 2009 na Finančním úřadě Praha-západ P. M. a dne 23. 6. 2009 na Finančním úřadě v Jindřichově Hradci A. H.

Dne 4. 6. 2009 na Finančním úřadě ve Vysokém Mýtě byli vyslechnuti dělníci V. H. a M. H. Oba vypověděli, že znají pana B. Byli u něj, resp. u jeho kolegy pana K., na brigádě. Za brigádu byli vypláceni v hotovosti, doklady na to nemají.

Dne 3. 6. 2009 na Finančním úřadu v Chrudimi vypovídali jako svědci manželé P. K. a M. K. Prvně jmenovaný má stavební společnost a uvedl, že zná stěžovatele i pana B. Byl svědkem, jak pan B. přebírá peníze od stěžovatele. Obdobné vypověděla i M. K.

Ve věci samé je rozhodující posouzení právní otázky, zda stěžovateli vznikl nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, a zda byl tento nárok řádně prokázán daňovým dokladem. Podle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v rozhodném znění, má totiž plátce nárok na odpočet daně, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Podle § 73 odst. 1 tohoto zákona prokazuje plátce nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem a byl zaúčtován podle zvláštního právního předpisu, popřípadě evidován podle § 100 u plátců, kteří nevedou účetnictví. V případě, že doklad neobsahuje všechny náležitosti daňového dokladu, prokazuje plátce nárok podle zvláštního právního předpisu (zde § 31 daňového řádu z r. 1992).

Daňové řízení je postaveno na zásadě, podle které má daňový subjekt jednak povinnost daň přiznat (břemeno tvrzení) a rovněž má povinnost toto své tvrzení doložit (břemeno důkazní). Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (§ 31 odst. 9 starého daňového řádu). Daňový subjekt je tedy odpovědný za to, že jím předložené důkazy budou prokazovat jeho tvrzení, čímž prokáže i svůj zákonný nárok na odpočet daně z přidané hodnoty (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2006, in: č. 130/1996 Sb.).

Prokazování nároku na odpočet daně z přidané hodnoty je nejen záležitostí formální (předložení příslušných daňových dokladů), ale také záležitostí skutkovou (k uskutečnění zdanitelného plnění musí fakticky dojít). Nárok na odpočet daně z přidané hodnoty nemůže být uznán, pokud není prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo právě tak, jak je uvedeno v dokladech předložených daňovým subjektem (viz také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. 2 Afs 148/2006, nebo ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. 2 Afs 6/2004, dostupné na www.nssoud.cz).

Rovněž z rozsudku ze dne 16. 3. 2005, č. j. 5 Afs 23/2003 - 122, publ. pod č. 1254/2007 Sb. NSS, vyplývá, že pro posouzení oprávněnosti nároku na odpočet daně z přidané hodnoty je rozhodující, aby daňový subjekt prokázal, že byly splněny podmínky, za nichž lze odpočet uplatnit, a vyvrátil veškeré pochybnosti, které správce daně vyjádřil. V tomto rozhodnutí jsou vysloveny i další závěry případné pro nyní posuzovanou věc. Zdejší soud v citovaném rozsudku mj. totiž uvedl, že zásada derogace účinnosti simulovaných právních úkonů obsažená v ustanovení § 2 odst. 7 starého daňového řádu *„upřednostňuje skutkový stav před stavem formálně právním, což znamená, že správní orgán při zjišťování skutečností rozhodných pro stanovení či vybrání daně nepřihlíží k zastřeným právním úkonům, které jsou formálně upraveny tak, že se fakta představují odlišně od skutečnosti. Takto je správce daně povinen postupovat ve smyslu ust. § 2 odst. 2 a ust. § 31 citovaného zákona vždy, tzn. nikoli jen tehdy, je-li takové posouzení v neprospěch daňového subjektu, ale také tehdy, vede-li takové posouzení k jeho zvýhodnění.“* Nelze pak správnímu orgánu vytýkat, že neprovedl důkazy další, resp. nevyhledával důkazní prostředky ve prospěch žalobce (dokazování podle daňového řádu není totiž založeno na zásadě vyšetřovací, nýbrž na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004 - 125, publ. pod č. 1022/2007 Sb. NSS).

Zákon tedy nestojí na formálním vykázání zdanitelného plnění, ale na stavu faktickém. Jiný závěr by popíral smysl a účel zákona. Ústavní soud k tomu ve svém nálezu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99, publ. ve Sb. n. u. ÚS, Svazek č. 22, nález č. 73, str. 131, uvedl, že v případech, kdy *„zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu. Daňový doklad, který jen simuluje (bez rozdílu, zda jde o simulaci absolutní či relativní) uskutečnění zdanitelného plnění, není relevantním důkazem a jeho předložení může vést k formulaci požadavku směřujícího k dokázání hmotně právního úkonu, tj. k důkazu existence zdanitelného plnění.“* Význam stěžovatelem předložených dokumentů tak leží především v evidenční a účetní rovině, nikoliv ovšem již v rovině důkazní. Jak také uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 3. 2008, č. j. 2 Afs 116/2007 - 75, dostupném na www.nssoud.cz, *„dokazování v právu obecně vychází ze zásady tzv. materiální pravdy; ze zásady formální pravdy je přípustné vycházet jenom tehdy, pokud je tak výslovně stanoveno na základě nějakého rozumného důvodu.“*

Daňový doklad pro prokázání nároku na odpočet daně musí obsahovat všechny zákonem předepsané údaje, mimo jiné údaje identifikující plátce, který zdanitelné plnění uskutečnil. Správce daně v průběhu daňového řízení prokázal, že stěžovatel nepřijal zdanitelné plnění od plátce uvedeného na fakturách (tj. od P. B.). Finanční orgány proto dospěly ke správnému závěru, že předmětné faktury nebylo možno uznat za účinné daňové doklady podle části první druhé hlavy pátého dílu zákona o dani z přidané hodnoty, neboť nesplňovaly náležitosti daňového dokladu ve smyslu jejich obsahového souladu s realizovaným plněním.

Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud v daňovém řízení vyšlo najevo, že doklad, kterým má být prokázán daňově uznatelný náklad, ve skutečnosti nevystavil ten, kdo je na něm uveden, nesplnil daňový subjekt jednu z podmínek nutných pro uplatnění předmětného nákladu. Správce daně naopak dostál své

povinnosti ve smyslu § 31 odst. 8 daňového řádu z r. 1992, pokud prokázal, že subjekt uvedený na dokladu, tento doklad nevystavil. Za této situace správce daně již nemá povinnost prokazovat, kdo doklad vystavil; tuto povinnost má výhradně daňový subjekt (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2005, sp. zn. 5 Afs 188/2004, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, sp. zn. 5 Afs 44/2005, www.nssoud.cz). Z těchto důvodů tak nebylo možno předmětné skutečnosti prokazovat znaleckým posudkem, který by ocenil, za jakou částku mohly být práce realizovány.

Judikatura Nejvyššího správního soudu také vychází z toho, že podnikatelský subjekt nese určitou míru rizika za výběr svých obchodních partnerů. V rozsudku ze dne 10. 1. 2008, č. j. 9 Afs 67/2007 - 174, a v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 9 Afs 73/2008 - 162 (www.nssoud.cz), zdejší soud uvedl, že je *„věcí podnikatelského subjektu, aby v zájmu minimalizace podnikatelského rizika přizpůsobil svou obchodní činnost konkrétním podmínkám a při sjednávání obchodních kontraktů (zvláště se značným finančním dopadem) se v rámci možností snažil dbát na bezproblémovost svých obchodních partnerů.“*

Jak vyplývá ze spisového materiálu, správce daně si opatřil řadu důkazů, na základě kterých lze mít za prokázané, že předmětné faktury nebyly vystaveny P.B. Ten vypověděl před policejním orgánem v roce 2009 i před finančním úřadem v roce 2008, že práce pro stěžovatele neprováděl a naznačil, že ve své původní výpovědi (z roku 2006) neuváděl záměrně pravdu, neboť za vystavení fiktivních faktur obdržel od stěžovatele úplatu. Soud uvěřil pozdější verzi výpovědi P. B. také z toho důvodu, že ve stěžovatelově případě nešlo o jediný případ nezákonného počínání v tomto ohledu (viz případ týkající se faktur údajně od F. K. posuzovaný zdejším soudem pod sp. zn. 2 Afs 49/2011). Navíc bylo zjištěno, že v předmětném zdaňovacím období byl P.B. evidován na úřadu práce a podnikatelskou činnost nevykonával. P.B. pak příjmy plynoucí z realizace těchto staveb neuvedl ve svých daňových přiznáních, což také v kontextu předchozích skutečností zapadá do mozaiky, že předmětné stavby nerealizoval. Důkazem prokazujícím opak nejsou ani pokladní doklady ani vystavené faktury, neboť tyto doklady byly vystaveny jen fiktivně. Nedůvěryhodný je i způsob předání vysokých (stotisícových) částek v hotovosti v blízkosti stavby, které měly být dodavateli stěžovatelem vypláceny.

Ostatně jméno P. B. není známo ani vyslechnutým osobám (F. Č., Ing. P. H., Ing. L. V., P. M., A.H.), které se měly coby stavbyvedoucí jiných obchodních společností podílet na stejných akcích, na nichž se měl dle stěžovatele dodavatelsky podílet i P.B..

P. B. jakožto osobu, se kterou spolupracovali na stavbách, sice potvrdili svědci V. H. a M. H., nicméně ani oni nikterak nedoložili skutečnost, že P.B. obdržel od stěžovatele zdanitelné plnění. Navíc spolupráce mezi dělníky M. a V. H. a P. B. byla i dle jejich vlastních slov jen velmi volná. M. H. pracoval primárně pro pana K., který ho vyplácel, a V. H. sice měl pracovat pro pana B., ale nemá o tom žádné doklady, nedokázal ani upřesnit, zda šlo vůbec o pracovněprávní vztah a dokonce ani neuvedl, za co obdržel od pana B. peníze.

Ani výpověď manželů M. K. a P. K. neprokázala, že P.B. provedl ve stěžovatelem namítaném rozsahu předmětné práce a obdržel za ně stěžovatelem uvedenou částku. Tito svědci sice uvedli, že P.B. obdržel od stěžovatele nějakou částku, ale z jejich svědectví

nikterak neplyne, že P.B. provedl práce v celém rozsahu a obdržel za to částku ve výši 2 880 561,60 Kč (včetně DPH). Svědci pouze spatřili P.B. přebírat určitou sumu, nicméně sám P.B. připustil, že od stěžovatele převzal jistý obnos, nikoliv však za provedení prací, ale za vystavení fiktivních faktur. Provedení prací P.B. neprokazují ani stavební deníky založené ve spise – jméno P.B. se v nich vůbec neobjevuje. Ve vztahu k dokumentům týkajícím se P.B. se tedy stěžovateli nepodařilo unést důkazní břemeno, jak správně konstatoval žalovaný i krajský soud.

Jako nepřípadnou je také nutno vyhodnotit argumentaci stěžovatele, která se opírá o to, že v rámci důkazního řízení bylo zjištěno, že fakturované práce byly skutečně provedeny, a pochybností bylo jen to, zda je provedl P.B.. To proto, že není důležitý jen fakt, že práce nakonec zrealizovány byly, ale též to, kdo je uskutečnil (pokud by práce uskutečnil např. stěžovatel sám, nárok na odpočet by nevznikal).

Zdejší soud nemohl přisvědčit ani námitce, že daňová povinnost měla být stanovena náhradním způsobem, konkrétně použitím daňových pomůcek (§ 31 odst. 5 starého daňového řádu). V dané věci nebylo nutno přistoupit na pomůcky, neboť účetnictví stěžovatele vztahující se k posuzovanému zdaňovacímu období netrpí natolik závažnými deficity, aby je nebylo možno použít pro potřeby dokazování. Ve smyslu konstantní judikatury (například rozsudky zdejšího soudu ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Afs 132/2005 - 71, a ze dne 27. 7. 2007, č. j. 5 Afs 129/2006 - 142, oba www.nssoud.cz) lze na daňové pomůcky přejít pouze za situace, kdy je za nevěrohodné či neprůkazné možno označit podstatnou část účetnictví daňového subjektu. O takový případ se v posuzované věci nejedná, neboť průkaznost účetnictví byla vyvrácena toliko částečně (zejm. stran výše uvedených nákladů). Je tedy zřejmé, že účetnictví stěžovatele jako celek nelze pro potřeby dokazování odmítnout a nebyly proto splněny podmínky přechodu na daňové pomůcky.

Závěrem soud pro úplnost dodává, že ve věci téhož stěžovatele rozhodl soud obdobně také pod sp. zn. 2 Afs 49/2011; lze tedy poukázat i na závěry tam učiněné.

V daném případě tedy nebyly naplněny namítané kasační důvody a zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 4 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2012

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu